



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 218/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Ing. Dominika Kurnotová s.r.o., Šustekova 3717/51, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. B3-46T 18/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia v napadnutom konaní. Sťažovateľ navrhuje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že trestné konanie sťažovateľa, v ktorom vystupoval ako odsúdený, bolo konaním vo veci zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Trestné stíhanie sťažovateľa bolo začaté vydaním uznesenia o vznesení obvinenia z 29. decembra 2016. Obžaloba bola Okresnou prokuratúrou Bratislava III podaná 22. mája 2018. Okresný súd Bratislava III uznesením z 15. februára 2019 vylúčil vec sťažovateľa na samostatné konanie.

3. Okresný súd, neskôr mestský súd vykonali celkovo 16 hlavných pojednávaní, pričom na hlavnom pojednávaní 15. januára 2026 bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok sp. zn. B3-46T 18/2019.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta neprimeranosť dĺžky napadnutého trestného konania vedeného najskôr pred okresným súdom, neskôr pred mestským súdom, ktoré presiahlo obdobie 7 rokov. Sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Klein vs. Slovakia, vo veci Sisák vs. Slovensko, rozsudky ESLP vo veci Bunkate proti Holandsku, Matwiejczuk proti Poľsku alebo Barfuss proti Českej republike, ako aj vo veci Ilijkov proti Bulharsku, vo veci Arnoldi v. Taliansko, v ktorých ESLP konštatoval porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote za obdobných okolností.

5. Celková dĺžka trestného konania vedeného proti sťažovateľovi vzhľadom na judikatúru ESLP a povahu prejednáwanej trestnej veci je neprípustná.

6. Pokiaľ ide o jednotlivé kritériá hodnotené ústavným súdom pri posudzovaní existencie zbytočných prietáhov, sťažovateľ z hľadiska skúmania zložitosti veci zastáva názor, že nejde o takú mieru skutkovej zložitosti, ktorou by bolo možné ospravedlniť skutočnosť, že v napadnutom konaní trvalo zo strany súdu prvej inštancie 7 rokov, kým vo veci vydal právoplatné rozhodnutie.

7. Pri hodnotení správania sťažovateľa v trestnom konaní tento zastáva názor, že v jeho prípade neexistujú okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jeho ťarchu, keďže len využíval všetky svoje zákonné možnosti k účinnej obhajobe. Neprimeraná dĺžka trestného konania nebola vyvolaná sťažovateľom, v ktorého mene konal zvolený obhajca. Sťažovateľ a ani jeho obhajca v trestnom konaní nezdržovali konanie a ani nespôsobovali prietahy. V zmysle judikatúry ESLP sťažovateľ nie je povinný poskytovať súčinnosť orgánom činným v trestnom konaní a súdu, ktorá by viedla k jeho sebaobviňovaniu, orgány činné v trestnom konaní a súdy sú povinné konať v trestnom konaní *ex officio*.

8. K postupu samotného porušovateľa vo vzťahu k spôsobenej neprimeranej dĺžke trestného konania sťažovateľ poukazuje na to, že porušovateľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou, konal neefektívne, nesústredene a v nedostatočne rýchlych intervaloch. V súhrne všetkých neefektívnych dôb konania došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, ktorý vníma trestné konanie ako jeden celok, čo zahŕňa aj prípravné konanie predchádzajúce súdnemu konaniu.

9. Trestné konanie je toho času ukončené, a teda je možné stanoviť celkovú dĺžku konania, z čoho je podľa sťažovateľa zrejmé, že v predmetnom konaní došlo k zbytočným prietahom, za ktoré zodpovedá porušovateľ.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 47 charty postupom okresného súdu, neskôr mestského súdu v napadnutom trestnom konaní. Sťažovateľ v postavení odsúdeného namieta predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, ktorá presiahla 7 rokov od podania obžaloby.

11. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08). Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Predmetný názor sa odvodzuje z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 287/2021, II. ÚS 291/2020, I. ÚS 172/2022).

12. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade orgánmi činnými v trestnom konaní, pozn.) trvalo alebo ešte pretrváva (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Prednesené právne názory ústavného súdu sú akceptované aj judikatúrou ESLP (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok ESLP z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok ESLP z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

13. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, ak v čase, keď bola ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu, už zo strany orgánu verejnej moci nedochádzalo k namietanému porušovaniu práva, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018, IV. ÚS 159/2021, II. ÚS 302/2021, I. ÚS 405/2022, I. ÚS 166/2024).

14. S poukazom na už uvedené východiská ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

15. Napadnuté konanie ako celok trvalo od podania obžaloby na sťažovateľa 22. mája 2018 do vydania rozsudku mestským súdom na hlavnom pojednávaní konanom 15. januára 2026, na základe ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu v štádiu pokusu ako organizátor, za čo mu bol uložený peňažný trest, resp. náhradný trest odňatia slobody. Moment vydania rozhodnutia sťažovateľ opakovane uvádza v časti I, bode 4, v časti II, bode 13, v časti III (Právna a faktická zložitost' veci), bode 4, ako aj v časti III (Postup samotného orgánu verejnej moci), bode 5 ústavnej sťažnosti a nejednoznačne spomína jeho právoplatnosť. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že rozsudok mestského súdu sp. zn. B3-46T 18/2019 z 15. januára 2026 nadobudol právoplatnosť 31. januára 2026.

16. Uvedené v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu rezultuje záver, že už dva mesiace pred podaním ústavnej sťažnosti (18. marca 2026) mestský súd nemohol ovplyvniť priebeh napadnutého trestného konania, a preto ani porušiť označené práva sťažovateľa.

17. Napokon sťažovateľ mal dostatočný časový priestor napadnúť ústavnou sťažnosťou porušenie svojich práv v čase, keď mestský súd disponoval jeho trestnou vecou, a nie až *ex post* po jeho právoplatnom rozhodnutí. Ak účelom ústavnej sťažnosti má byť zjednanie nápravy smerujúcej k ukončeniu (prieťahovej) veci v primeranej lehote, a tým k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, nemožno na výsledok tohto konania nahliadať len cez možnosť ústavného súdu priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ktoré by nemalo byť vnímané ako jediný cieľ tohto konania, ale ako dovŕšenie ochrany základného práva v prípade zisteného porušenia, ktoré si okrem samotného vyslovenia porušenia práva vyžaduje aj poskytnutie vyššieho stupňa ochrany v podobe finančného zadosťučinenia a príkazu konať (ktorý sťažovateľ vzhľadom na procesnú situáciu ani nepožadoval).

18. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

19. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu